

Arrest

nr. 64 400 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SWENNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 maart 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 4 april 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest van 20 oktober 2010 werd verworpen (RvS 20 oktober 2010, nr. 208.246).

1.4. Verzoekster diende op 18 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Lezgin-origine. U vroeg op 27 maart 2006 voor de eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten omwille van volgende redenen. U woonde en werkte sinds 2003 in Moskou en had er een relatie met V.(...) S.(...) (OV 5.896.581). Begin augustus 2005 ging u op vakantie naar uw ouders in Naltchik. U werd er uitgehuwelijkt aan een religieuze Kabardiniër, T.(...) I.(...), en huwde traditioneel op 24 augustus 2005. Eind september of begin oktober 2005 vertrok uw man zonder u te zeggen waar hij heen ging. Hij bleef ongeveer een etmaal weg. Nadien wilde hij dat u een hoofddoek droeg en de islamitische traditie zou naleven. Toen u tegensprak, sloeg hij u. Nadat u op 9 oktober 2005 opnieuw door hem werd geslagen, verliet u hem en keerde u terug naar uw ouderlijk huis. De volgende dag bood hij zijn excuses aan, maar u wilde hem niet meer zien. Op 13 oktober 2005, toen u met uw moeder op weg was naar het ziekenhuis, vonden terroristische aanslagen plaats in Naltchik. Enkele dagen later, tussen 17 en 20 oktober, kwamen vijf agenten bij u thuis langs, drie in uniform en twee in burger. Er werd u gevraagd naar de verblijfplaats van uw man, en u werd bij uw haren getrokken en bedreigd. Daarna kreeg u een aantal telefoons, waarbij gevraagd werd waar uw man zich bevond. U besloot op 10 januari 2006 naar uw oom Nurik in Machatsjkala te vertrekken om vervolgens naar Moskou door te reizen. Op 13 januari 2006 vielen vier politieagenten bij hem binnen, waarvan u er één herkende. Uw vader was na uw vertrek door hen opgeroepen, en had het adres van uw oom aan hen overgemaakt. Uw handen werden op uw rug gehouden, en er werd u opnieuw gevraagd naar uw man. U werd geslagen en verloor het bewustzijn. Men nam u mee naar een u onbekende locatie, waar u foto's te zien kreeg, ondervraagd werd, en geslagen. Na het verhoor bleef u nog twee uur in de cel, en werd dezelfde dag na bedreigingen vrijgelaten. U liet uw verwondingen in het ziekenhuis vaststellen door een gerechtsarts, die een medische expertise opstelde. Op 16 januari 2006 diende u een klacht in bij de rechtbank van Machatsjkala. Op 17 januari 2006 kreeg u bezoek van een agent die ermee dreigde dat u problemen zou krijgen indien u uw klacht niet zou intrekken. Op 20 januari 2006 kwam u aan in Moskou en hervatte u uw werk. Op 22 maart 2006 kreeg u telefoon van uw tante. Zij waarschuwde u niet terug te keren naar huis omdat zij bezoek had gekregen van twee politieagenten en een agent in burger die naar u op zoek waren. U besloot het land te verlaten en reisde naar België. U keerde sinds uw eerste asielaanvraag niet meer terug naar de Russische Federatie. U tekende beroep aan tegen uw negatieve beslissing bij de Raad van State, hetwelk op 20 oktober 2010 werd verworpen. U keerde niet meer terug naar de Russische Federatie en vroeg op 18 november 2010 voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een document neer van het parket van Machatsjkala (Dagestan) dd 5 december 2006 en een document van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië) dd 7 december 2006.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet meer terugkeerde naar de Russische Federatie (CGVS p.1). In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat ten aanzien van u geen vermoeden van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld. De geloofwaardigheid omtrent de problemen die u ondervond voor uw vertrek uit de Russische Federatie werd immers ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen de verklaringen die u en uw partner S.(...) V.(...) (OV 5.896.581) aflegden anderzijds. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u nieuwe documenten neer, met name een document van het parket van Machatsjkala (Dagestan) dd 5 december 2006 en een document van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië) dd 7 december 2006. Deze twee documenten hebben betrekking op de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.3). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze nieuwe documenten de beoordeling van uw asielrelaas niet kunnen wijzigen en dat zij bijgevolg niet van die aard zijn dat ze een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken.

Er moet in dit verband immers gewezen worden op enkele merkwaardigheden die uw asielrelaas opnieuw in een ongeloofwaardig daglicht stellen. Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u over de door u neergelegde documenten en over de inhoud van deze documenten bijzonder weinig informatie kon verstrekken. Zo wist u niet door welke instantie de documenten werden verstuurd of door wie of waar u precies werd geconvoceerd. U stelde verkeerdelijk dat allebei de brieven afkomstig waren

van de rechtbank van Machatsjkala (CGVS 2-3). Uit de inhoud van de documenten blijkt echter dat één brief afkomstig was van het parket van Machatsjkala (Dagestan) en de andere van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië). Ook de reden van de oproepingen kende u niet (CGVS p.2). Evenmin kon u zeggen van wanneer deze brieven dateren (CGVS p.3). U wist verder ook niet precies op welk adres deze brieven waren toegekomen. U hebt dit niet nagevraagd "omdat u daar niet aan wilde denken". U zou alleen maar gevraagd hebben aan het thuisfront "zulke documenten op te sturen", omdat uw sociaal assistent in België u had gezegd dat u opnieuw bewijzen nodig had als u opnieuw asiel wilde aanvragen (CGVS p.2). Ook op de vraag of er tussen 2006 en 2010 nog andere convocaties voor u waren toegekomen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.4). Aangezien u deze twee brieven als enige bewijs aanbrengt ter staving van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in de Russische Federatie, mag van u op zijn minst verwacht worden dat u van de inhoud van deze documenten op de hoogte zou zijn. Door uw gebrekkige kennis hieromtrent dient getwijfeld te worden aan de echtheid van deze documenten en wordt de geloofwaardigheid van deze bewijsstukken aangetast.

Deze indruk wordt bovendien nog versterkt door de afwezigheid van enige officiële hoofding op de brieven, waarvan u toch liet uitschijnen dat ze van officiële instanties afkomstig waren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien nog dat het vaak mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te verkrijgen van ambtenaren, wat overigens ook in verband met de door u neergelegde brieven door uw partner S.(...) gesuggereerd werd (CGVS S.(...) p.2). Hierdoor worden bovenstaande twijfels over de geloofwaardigheid en de echtheid van de door u neergelegde convocaties verder versterkt. Ten slotte legde u naast deze twee brieven geen enkel recent bewijsdocument neer, dit wil zeggen daterend van ná 2006, dat alsnog als bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zou kunnen beschouwd worden en waarmee u een actuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie alsnog aannemelijk zou kunnen maken.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog op bijkomende wijze ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen de verklaringen die u in uw beide asielaanvragen aflegde enerzijds en tussen de verklaringen van u en van uw partner V.(...) S.(...) (OV 5.896.581) anderzijds. Zo verklaarde u in uw eerste asielaanvraag dat u samen met uw oom in Machatsjkala klacht ging indienen. U zou de klacht geschreven hebben en ze bij de politie zijn gaan afgeven, samen met uw oom (eerste AA CGVS p.6). Tijdens uw gehoor op 17/02/2011 op het Commissariaat-generaal echter beweerde u dat u wel zelf de klacht schreef, maar dat u niet wist bij welke instantie deze klacht werd ingediend aangezien uw oom ze had ingediend (CGVS 17/02/2011 p.4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u zich niet goed kon herinneren dat u dat zo gezegd had. U zei dat u toen had verklaard dat u klacht had ingediend, maar niet hoe het verlopen was (CGVS p.4), wat echter nog steeds niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid dan ook overeind staan. Omtrent de periode dat u zich bij uw familie bevond in Kabardino-Balkarië werd verder een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw partner S.(...) V.(...). Zo stelde u dat u zich in de periode van augustus 2005 tot januari 2006 in Kabardino-Balkarië bevond en dat u tijdens deze periode geen contact had met S.(...) omdat uw man u anders vermoord zou hebben (CGVS 17/02/2011 p.5). Ook tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde u dat u in die periode noch vanuit Naltchik noch vanuit Machatsjkala contact had gehad met S.(...) (CGVS 18/05/2006 p.7). Uit de verklaringen die uw partner S.(...) aflegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag daarentegen blijkt echter dat jullie wel degelijk contact hadden toen. Volgens hem zou u elkaar toen getelefoneerd en geschreven hebben (CGVS 17/02/2011 S.(...) p.3). Toen S.(...) met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bevestigde hij nogmaals wat hij net daarvoor nog had verklaard, namelijk dat jullie toen telefonisch en per brief met elkaar in contact stonden ("ze schreef en ze belde me" CGVS p.3), maar nuanceerde hij lichtjes dat het "veeleer per brief" was dat u gecommuniceerd had (CGVS S.(...) p.3). Ook deze tegenstrijdigheid blijft derhalve overeind staan.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen en een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie alsnog aannemelijk te maken. Verder werpt u ter ondersteuning van een verzoek om subsidiaire bescherming geen andere elementen op dan deze van uw asielrelaas. Derhalve kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en op basis van de hierboven aangehaalde vaststellingen, evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw partner, V.(...) S.(...) (OV 5.896.581), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van zijn tweede asielaanvraag en zelf geen andere problemen ondervond, noch in de Russische Federatie, noch

in Oekraïne, besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel “aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling” de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster overloopt de redenen waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar neergelegde stukken die dateren van 5 en 7 december 2006, niet aanvaardt. Vervolgens wijst verzoekster op het feit dat deze stukken dateren van na haar aankomst en asielaanvraag in België, waardoor het niet verwonderlijk is dat zij de datum van deze stukken niet van buiten kent of niet weet op welk adres deze werden toegezonden. Daarnaast beweert ze dat de feiten in kwestie eind 2005, begin 2006 plaatsvonden, waardoor zij zich niet alles in detail herinnert. Bijkomend oppert verzoekster dat zij herhaaldelijk werd geslagen waardoor zij tot op heden vaak hoofdpijn heeft en in een depressie belandde. Haar medische toestand draagt volgens verzoekster bij aan het feit dat zij zich bepaalde dingen niet meer goed herinnert. Verzoekster acht de beoordeling door het Commissariaat-generaal onvoldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot de neergelegde stukken betwist verzoekster de stelling van de commissaris-generaal. De stelling dat de officiële hoofding op deze stukken zou ontbreken kan niet worden gevolgd aangezien duidelijk blijkt van welke instantie zij afkomstig zijn, dat bovenaan een officiële stempel staat en de stukken werden ondertekend. Waar haar partner stelde dat men tegen betaling eender welk document kan bekomen van ambtenaren in de Russische Federatie, bedoelde hij verblijfsvergunningen in Rusland en het bekomen van een officieel adres. Tegen de opmerking van de commissaris-generaal dat er geen actuele vrees wordt bewezen aangezien er geen bewijsdocumenten zijn die dateren van na 2006, brengt verzoekster in dat zij reeds ongeveer 5 jaar in België verblijft, niet meer is teruggekeerd en niet weet of haar familie nog convocaties heeft ontvangen. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen houdt verzoekster vol dat zij samen met haar oom een klacht indiende, maar dat zij de klacht opstelde en dat zij de vraag omtrent de indiening van de klacht in die zin had begrepen. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over de contacten die ze met S. had in de periode dat ze in Kabardino-Balkarië verbleef, oppert verzoekster dat dit 5 jaar geleden is en zij zich dit niet meer goed herinnert. Zij vermeldt erbij dat zij mishandeld werd en tot op heden vaak hoofdpijn heeft en in een depressie belandde, waardoor zij zich ook niet meer alles herinnert. Verzoekster preciseert dat het contact in die periode alleszins minimaal moet zijn geweest aangezien zij schrik had van haar echtgenoot. Verzoekster besluit dat de beweerde tegenstrijdigheden slechts schijnbare tegenstrijdigheden zijn.

Verder wijst verzoekster erop dat ze vreest bij terugkeer in Rusland te worden opgesloten en zelfs gedood. Ze werd door de Russische overheid gezocht voor feiten die ze niet heeft gepleegd, werd reeds opgesloten en mishandeld. Ze stelt bovendien in Rusland gediscrimineerd te worden omwille van haar afkomst. Zij vermeldt dat ze inmiddels een kind heeft met haar partner S. en wenst niet gescheiden te worden van haar partner en haar kind. Indien zij naar Oekraïne zou gaan samen met haar partner, vreest ze dat de Oekraïense autoriteiten aan de Russische autoriteiten zullen doorgeven dat zij in Oekraïne verblijft.

In een tweede middel “aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut”, voert verzoekster eveneens de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, lid 1 van de vreemdelingenwet. De afwijzing van de subsidiaire bescherming wordt volgens verzoekster gemotiveerd door een verwijzing naar de motivering van de weigering van het statuut van vluchteling waardoor dit onvoldoende is gemotiveerd. Verzoekster herhaalt dat ze door de Russische politie meermaals werd geslagen en bedreigd, onder meer op 13 januari 2006 en ze slechts werd vrijgelaten na betaling van 50.000 roebel losgeld door haar oom. Verzoekster vreest herhaling van deze praktijken indien zij naar Rusland zou terugkeren. Zij vreest dus foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te ondergaan, waardoor zij onder de subsidiaire bescherming dient te vallen.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een kopie van haar paspoort toe met vertaling en uittreksels uit de geboorteakte van haar zoon R. S. Op 20 juni 2011 maakte verzoekster via een aangetekend

schrijven extra documenten over, met name een attest van CAW 't Verschil van 17 juni 2011, een deelnamebewijs aan de cursus mind-spring en een attest van Dr. D. van 16 juni 2011.

2.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gebaseerd op de vaststelling dat er in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag op grond van een aantal tegenstrijdigheden werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen. De nieuwe documenten die verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag voorlegt, maken geen herziening van de vorige beslissing noodzakelijk. De commissaris-generaal verwijst in de eerste plaats naar de beperkte informatie die verzoekster kon verstrekken over de door haar voorgelegde documenten. Vervolgens wordt gewezen op de afwezigheid van enige officiële hoofding op de brieven en op de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, waaruit blijkt dat het mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te bekomen, zoals ook door verzoeksters partner werd gesuggereerd. Naast deze documenten van 2006 legde verzoekster geen enkel recent bewijsdocument neer waarmee zij haar actuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie aannemelijk zou kunnen maken. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar partner over de klacht die verzoekster met haar oom in Machatsjkala heeft ingediend en over haar contact met S. tijdens haar verblijf in Kabardino-Balkarië. De conclusie genomen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag blijft bijgevolg overeind.

2.5. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag een brief van het Parket van Machatsjkala van 5 december 2006 en een brief van de rechtbank van Naltchik van 7 december 2006 heeft neergelegd (stuk 12, Documenten). Blijkens het gehoorverslag is verzoekster reeds in het bezit van deze documenten sinds het voorjaar van 2007 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 2), beweerde ze dat beide documenten afkomstig zijn van de rechtbank in Machatsjkala én dat ze de inhoud niet kent omdat ze deze niet bekeken heeft. Verzoekster blijkt ook niet te weten van wanneer deze documenten exact dateren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 3). De verschoningsgrond die verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert voor haar manifeste gebrek aan kennis omtrent de neergelegde documenten, met name dat de feiten reeds van 2005 en 2006 dateren waardoor ze zich niet alles herinnert, is onaanvaardbaar. Haar onwetendheid slaat immers niet op de feiten op zich, maar wel op de stukken waarvan ze zelf beweert dat ze reeds 4 jaar in haar bezit waren en die ze dus eventueel uitgebreid had kunnen bestuderen. De medische redenen die volgens verzoekster mede aan de basis liggen van haar onwetendheid, worden onvoldoende aangetoond. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoekster weliswaar melding van hoofdpijnen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 3), die ook bevestigd worden in het medisch attest van haar huisarts, Dr. D., dat verzoekster via haar schrijven van 20 juni 2011 aan de Raad overmaakte. Dit medisch attest omschrijft de klachten van verzoekster, maar laat niet toe te besluiten dat het cognitieve geheugen van verzoekster door deze hoofdpijnen of haar depressiviteit zou zijn aangetast. Hetzelfde geldt voor de brief van mevr. G.S. van CAW 't Verschil van 17 juni 2011 waarbij dient opgemerkt dat uitdrukkelijk vermeld wordt dat het schrijven op vraag van betrokkene werd opgesteld. Hierin wordt bevestigd dat van oktober 2008 tot januari 2009 aan verzoekster psychosociale hulp werd verstrekt, en dat deze hulpverlening werd hervat, maar hierin kan geen diagnose van een geheugenstoornis worden gelezen. Ook het deelnamebewijs aan de cursus Mind-Spring vormt geen bewijs van mentale incapaciteit. Verzoekster slaagt er in elk geval niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van haar verklaringen over de documenten te ontkrachten.

2.6. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Daargelaten de vraag of er steeds een hoofding prijkt op documenten van het Parket van Machatsjkala en de Rechtbank van Naltchik, vormt de stempel en de ondertekening geen voldoende bewijs van het feit dat de inhoud van de documenten overeenstemt met de werkelijkheid. Hierbij verwijst de Raad naar de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus tegen betaling eender welk document van ambtenaren kan worden gekocht (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument Russische Federatie/Tsjetsjenië – valse documenten). Verzoeksters echtgenoot bevestigde dit trouwens: *“In Rusland is het gemakkelijk om het te verkrijgen want heel veel zaken zijn gefabriceerd of vervalst.(...)”* (stuk 6, gehoorverslag V. S. CGVS 17/02/2011, p. 2). In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, had deze bevestiging van haar partner geen betrekking op verblijfsvergunningen en het bekomen van een officieel adres, maar kadert dit wel degelijk in de bespreking van de nieuw voorgelegde documenten (stuk 6, gehoorverslag V. S. CGVS 17/02/2011, p. 1-2). Het feit dat verzoekster reeds 5 jaar in België verblijft en niet weet of haar familie nog convocaties heeft ontvangen, volstaat niet om de vaststelling te weerleggen dat er geen actuele bewijsdocumenten zijn van na 2006. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster in contact blijft met haar moeder (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 1), waardoor zij geacht kan worden beter op de hoogte te zijn van de vraag of er nog recentere bewijsstukken bestaan.

2.7. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven van bepaalde ervaringen. Deze ervaringen zouden in het geheugen gegrift zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoeksters verdere leven en zelfs mee de aanleiding van haar vlucht vormen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar eerste asielaanvraag verklaarde samen met haar oom een klacht afgegeven te hebben bij de politie: *“Ik heb de klacht neergeschreven en daar afgegeven.(...) Ja. Samen met mijn oom.”* (eerste AA, stuk 8, gehoorverslag ontvankelijkheid CGVS 18/05/2006, p. 6), terwijl ze in het kader van haar tweede asielaanvraag stelde dat zij de brief schreef maar haar oom alles deed omdat zij er niet toe in staat was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 4). Zij verduidelijkte: *“Nee, ik schreef de brief en ik gaf het door aan mijn oom.”* Verzoekster werpt *a posteriori* op dat zij de vraag omtrent de indiening van de klacht verkeerd had begrepen en dat het enkel om het opstellen van de klacht zou gaan, maar dit blijkt hoegenaamd niet uit de gehoorverslagen.

Over de contacten die zij met haar partner S. had gedurende haar verblijf in Kabardino-Balkarië, lopen haar verklaringen uiteen met deze van haar partner V.S. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoekster tot tweemaal toe uitdrukkelijk ontkende contact met S. te hebben onderhouden. Zij vermeldt er zelfs bij dat haar eerste man haar zou vermoord hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2011, p. 5). Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekster zich dit niet meer precies zou herinneren of de herinnering vertroebeld was door hoofdpijn of een depressie zoals zij in haar verzoekschrift beweert. De uitleg die verzoekster verschaft, heft in elk geval de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verschillende versies niet op.

2.8. Verzoeksters blote betoog dat zij vreest te worden opgesloten en mishandeld en gediscrimineerd te worden om haar afkomst, wordt niet met concrete gegevens onderbouwd en is net zo min als de elementen die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag aanbracht bij machte om de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, die reeds vaststaat sinds de definitieve beoordeling van haar eerste asielaanvraag door de Raad van State (zie punt 1.3.), om te buigen. Haar vrees omwille haar recent geboren zoon, zoals blijkt uit de geboortecertificaten die zij aan haar verzoekschrift toevoegt, gescheiden te worden van de rest van haar gezin, heeft geen uitstaans met de beoordeling van haar asielrelaas. Ook de beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag laat haar recht op gezinsleven ongemoeid. Bijgevolg kan de Raad zich hierover niet uitspreken. Verzoeksters Russische nationaliteit, zoals overigens aangetoond door de aan het verzoekschrift gehechte kopie van het paspoort (met vertaling), staat niet ter discussie. Haar asielaanvraag dient bijgevolg niet ten aanzien van Oekraïne te worden getoetst. De beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag houdt evenmin een verwijderingsmaatregel in naar Oekraïne. Haar betoog over de Oekraïense autoriteiten doet ten deze dan ook niet ter zake.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in

artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aan haar bewering dat zij herhaling vreest van de praktijken waarvan zij onder andere op 13 januari 2006 het slachtoffer werd, kan immers geen geloof worden gehecht. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN